

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 219.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623058288/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Den gamle Baronesse var ligesaa livlig; men da Klokken slog ti, den sædvanlige Sengetid, eller rettere, Tiden, da man selv om Sommeren brød op, fik hendes leende Ansigt et alvorligt Udtryk, Vandet stod hende i Øinene.

»Farvel, mit gode Barn! vær skikkelig og dygtig, som altid! jeg staaer ikke op med Solen imorgen tidlig; jeg siger mit Farvel engang for alle!« Hun tog ham om Kinden. »Lad mig rigtigt see Ansigtet! see, nu har jeg det og skal huske det, hvor jeg kommer hen. Gud velsigne Dig, mit gode, skikkelige Barn! Gaa, gaa! Farvel!«

Og Kammerjunkereren maatte skynde sig med at komme bort; han fik trykket *Elisabeths* Haand, men Intet sagt, den gamle Frue vinkede mod Døren; hans Øine laae et Secund nølende, vemodige, indetlige paa *Elisabeth*, han saae til Baronessen, nikkede og var ude af Stuen.

Da *Elisabeth* kom paa sit Værelse, satte hun sig strax til Skriverbordet; hun kunde ikke andet, hun maatte udtale sig for Vennen, Broderen, sige ham et kjærligt, hjerteligt Levvel. Med en Uskyldighed, en Inderlighed sagde hun ham, hvor bedrøvet hun var, bad ham tilgive sig, bad ham være hende god, som en Broder kan være det. En Elsker vilde imellem disse Limier have læst Haab og Lykke, men han havde jo rigtignok læst fejl. En lille Pung af trefarvet Silke var alt for en Uge siden færdig og bestemt for Kammerjunkereren, naar de skiltes, men i den Hurtighed, Afreisen var bleven bestemt, havde *Elisabeth* glemt denne lille Erindring; den blev taget frem, Brevet blev lagt deri, og hun gik tilsens, for betids imorgen at staae op og sige ham endnu engang. »Lev vell!« Der vilde ingen Søvn komme i hendes Øine, Timerne gik under store Søer af vemodige Tanker; i Dagningen blundede hun lidt, men foer op afsøvne, thi der kjørte ind i Gaarden en Vogn; det var den, som skulde bringe Kammerjunkereren til *Assens*, hvorfra han med Dampskib samme Dag vilde naae til *Kiel*. *Elisabeth* foer ud af Sengen og klædte sig i Hast paa; sit Brev tog hun igjen frem; hun maatte læse det endnu engang, — da i det samme Vognen kjørte ud af Gaarden; Kammerjunkereren havde alt været færdig ved dens Komme, og ikke ladet vente paa sig. *Elisabeth* sprang til Vinduet, stak Brevet hurtigt ned i Pungen. Kammerjunkereren kjørte ud lige under hende, hun kunde have kastet begge Dele ned i Skjødets paa ham; hun tænkte det,

men vakkede i sine Tanker, og saa var han alt et Stykke ude. Han vendte sig og saae op til Vinduet. »Farvel! Farvel!» raabte hun med bevæget Stemme; han svarede og svingede med Hatten, men Brev og Pung holdt hun fast i sin Haand; Vognen dreiede om Ladebygningen, ud af den forreste Port. *Elisabeth* saae mod Skyerne, de farvedes røde af den opgaaende Sol.

Otte Dage efter skulde *Elisabeth* til sit Hjem, til *Halligerne*; *Moritz* vilde da paa en bestemt Dag ved Dampskibets Ankomst afhente hende i *Flensborg*; derhen maatte hun fra *Fyen* gaae alene med Dampskibet. *Hermans* Gaard skulde hun ikke faae at see; et Besøg der havde ofte været bestemt medens at Kammerjunkerens endnu var her, men det blev altid udsat; nu var det, som sagt, ganske opgivet; men ikke af *Madam Krone*, der syntes saa godt om Eiendommen, og vilde, at *Elisabeth* skulde see sit Fødested. Ja nu saae der jo ganske anderledes udl istedetfor den faldefærdige Gaard, de dyndede, begroede Voldegrave, var der nu et lille Paradis, det yndigste Landsted, saa smukt beliggende, med Udsigt til *Beltet* og *Langeland*. »Det var Synd om *Elisabeth* ikke kom derhen,« meente hun, og tre Dage før Afreisen blev det da ved *Madam Krone's* diplomatiske Talent sat igjennem, at *Elisabeth* skulde komme der, – hun og *Madam Krone*; Baronessen vilde imidlertid, som hun sagde, være fri for dem begge To, og fornøie sig hjemme.

Der var et Par Mül at kjøre, men Egnen var meget smuk, især efter at man havde forladt Hovedlandeveien; man kom da i en bakket Skovegn, der paa de fleste Punkter havde noget parkmæssigt; Veien førte forbi Skraaninger, hvor man saae ind gennem Toppene af gamle, høie Bøge, ned i store Møledamme; Vandmøllen laa saa dybt, at Røgen, der blaalig steg fra Skorstenen, havde en lang Strækning at løfte sig forbi den høitliggende, mørke Skovgrund bag ved. Smukke Græsplainer strakte sig op ad Bakker omgivne af Skov, og hvor der tæt ved Veien stod et gammelt Piletræ, saa knudret og revnet, at man skulde troe, det maatte falde, bar dette i sin sprukne Bul og knortede Top et heelt Vildnis af Hindbærbuske og Skovblomster, voxede op fra Frø, som Vinden eller Fuglene havde baaret herhen.

»Det er uendelig deiligt!« udbød *Elisabeth*, »og her er en Fred, en Velsignelse over Alt!« Hendes Øine lyste derved, og i det samme